ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **A. T.,** zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2018, č. j. 13 A 80/2018 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I.
Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 20. 7. 2018, č. j. CPR-1181-7/ČJ-2018-930310-V240, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 28. 11. 2017, č. j. KRPA-436894-17/ČJ-2017-000022-ZAM, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), uloženo správní vyhoštění s tím, že doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 1 rok.

[2] V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce byl kontrolován dne 28. 11. 2017 při pobytové kontrole v prostorách stavby kancelářského komplexu AFI na ulici Pernerova, Praha 8. Žalobce uvedl, že na stavbě pracuje od 13. 11.

2017 bez písemné pracovní smlouvy, přičemž název svého zaměstnavatele nezná. Prokázal se biometrickým pasem Ukrajiny, v němž bylo vyznačeno poslední vstupní razítko do schengenského prostoru dne 5. 11. 2017. Z uvedeného správní orgán prvního stupně dovodil, že žalobce byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání a potřebného povolení k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, neboť jakožto držitel biometrického cestovního pasu Ukrajiny byl dle nařízení Rady (ES) č. 539/2001 ze dne 15. března 2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, v tehdy účinném znění (dále jen „nařízení č. 539/2001“), sice oprávněn vstoupit na území ČR bez víza, tato výjimka z vízové povinnosti se však dle § 4 nařízení vlády č. 215/2017 Sb., o stanovení výjimek z vízové povinnosti a z osvobození od vízové povinnosti, v relevantním znění (dále jen „nařízení vlády č. 215/2017 Sb.“), nevztahuje na cizince, je-li účelem jejich pobytu výkon výdělečné činnosti. Žalobce byl proto krátkodobě zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a následně správní orgán prvního stupně zahájil řízení o jeho správním vyhoštění.

[3] Při výslechu provedeném v rámci řízení o správním vyhoštění žalobce uvedl, že do ČR naposledy přicestoval přes Slovenskou republiku dne 5. 11. 2017 za účelem přivýdělku a zajištění rodiny. Poprvé přicestoval v roce 2014. Pracoval na různých stavbách. Je ženatý, má syna, přičemž celá rodina žije společně u jeho rodičů. Práci na ulici Pernerova v Praze si našel přes internet, domluvil si ji s mužem, jehož jméno nezná a který mu zadával pracovní úkoly. Nesepisoval žádnou smlouvu, pracoval čtyři dny v týdnu od 7 nebo 8 do 17 hodin. Do práce nastoupil dne 13. 11. 2017. O víkendu nepracoval. Prováděl pomocné práce za ústně smluvenou mzdu ve výši 100 Kč za hodinu, přičemž 4 000 Kč již obdržel jako zálohu. Jméno společnosti, pro kterou pracoval, nezná, nemá živnostenský list ani pracovní povolení, ani o něj nežádal, přičemž si je vědom toho, že v ČR nemůže pracovat bez povolení. Má prostředky na pobyt i na vycestování. Na Ukrajině nemá žádné problémy. Nesdílí společnou domácnost s občanem ČR ani EU a nemá zde ani žádné příbuzné či vyživované osoby nebo osoby, o něž by byl povinen pečovat. Na území ČR se nenachází žádná osoba, která by jeho správní vyhoštění pociťovala jako zásah do svého rodinného života. Nemá zde žádný majetek, závazky, pohledávky, kulturní ani ekonomické vazby a nezapojuje se do veřejného dění v ČR. Ani zdravotní pojištění v ČR sjednáno nemá. Nepáchal zde trestnou činnost. Není mu známa žádná překážka, která by znemožňovala jeho vycestování z ČR, vycestuje sám a dobrovolně, finančními prostředky na cestu disponuje a ve vlasti se má kam vrátit.

[4] Kromě úředního záznamu o zajištění žalobce a protokolu o jeho výslechu vyšel správní orgán prvního stupně při rozhodování především ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 28. 11. 2017, č. j. KRPA-436894/ČJ-2017-000022, k možnosti vycestování cizince, podle něhož je vycestování žalobce na Ukrajinu možné. Z odůvodnění uvedeného závazného stanoviska je patrné, že Ministerstvo vnitra při jeho vydání vyšlo zejména z uvedené výpovědi žalobce a dále z informace Ministerstva vnitra ze dne 24. 7. 2017 Politická a bezpečnostní situace na Ukrajině, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, jež má být vypracována v souladu se Společnými pokyny EU pro zpracování informací o zemích původu a s metodikou Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu (EASO) k informacím o zemi původu, přičemž nedospělo k závěru, že by žalobci hrozilo v případě návratu do vlasti skutečné

nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, v tehdejším znění. Žalobci nehrozí na Ukrajině uložení či vykonání trestu smrti, neboť jeho uložení tamní legislativa neumožňuje. Žalobce neuvedl nic, co by nasvědčovalo tomu, že by mu v zemi původu mohlo hrozit mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. V zemi původu má rodinné zázemí a není zranitelnou osobou, která by se o sebe nebyla schopna v dostatečné míře postarat. Vzhledem k tomu, že žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti Ukrajiny, dospělo Ministerstvo vnitra k závěru, že mu nehrozí ani vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, neboť tamní bezpečnostní a politická situace je uspokojivá. Z již uvedené informace o zemi původu vyplývá, že problematická bezpečnostní situace se týká pouze východní části země, konkrétně Luhanské a Doněcké oblasti, přičemž v jiných oblastech k bezpečnostním incidentům nedocházelo. Ministerstvo vnitra zmínilo pouze ojedinělé bezpečnostní incidenty ve městě Mukačevu a několik odhalených plánovaných teroristických útoků proruských sympatizantů.

[5] Z popsaných podkladů vzal správní orgán prvního stupně za prokázané, že žalobce vykonával výdělečnou činnost bez oprávnění k pobytu. Oprávnění k pobytu vyplývající z nařízení č. 539/2001 žalobce dle § 4 nařízení vlády č. 215/2017 Sb. pozbyl tím, že byl na území ČR zaměstnán. Správní orgán prvního stupně dále konstatoval, že důsledky správního vyhoštění žalobce nejsou nepřiměřené z hlediska svých dopadů do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce nesdílí společnou domácnost s občanem EU ani o takovou osobu nemusí pečovat, celá jeho rodina žije na Ukrajině a má se tedy kam vrátit, jeho vyhoštění tak neohrozí ani nepoškodí jeho rodinné vztahy ani soukromý život. Žalobce netrpí zdravotními potížemi a ani jeho věk nebrání vycestování. Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, stanovil správní orgán prvního stupně na jeden rok, tedy při spodní hranici zákonného rozpětí, přičemž kromě samotného neoprávněného výkonu výdělečné činnosti vzal rovněž v potaz skutečnost, že se u žalobce jedná o první porušení zákona o pobytu cizinců a že žalobce se správním orgánem prvního stupně po celou do řízení spolupracoval. Dobu k vycestování stanovil správní orgán prvního stupně v délce patnácti dnů ode dne právní moci svého rozhodnutí s ohledem na to, že žalobce má platný cestovní doklad i finanční prostředky potřebné k vycestování. S odkazem na zmíněné závazné stanovisko Ministerstva vnitra správní orgán prvního stupně uzavřel, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

[6] Uvedené rozhodnutí napadl žalobce odvoláním, které žalovaná rozhodnutím ze dne 20. 7. 2018, č. j. CPR-1181-7/ČJ-2018-930310-V240, zamítla a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdila. V obecné rovině žalovaná konstatovala, že správní orgán prvního stupně dostatečně zjistil skutkový stav věci, přičemž svá zjištění opřel o dostatečné podklady. Jednání vytýkané žalobci dostatečně vymezil a správně jej kvalifikoval po právní stránce. Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v zákonném rozmezí a v přiměřené délce v souladu s rozhodovací praxí. Námitku žalobce, podle níž měl správní orgán prvního stupně zohlednit skutečnost, že žalobce měl v době svého zajištění podánu žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, o níž nebylo rozhodnuto v zákonné lhůtě, neshledala žalovaná důvodnou. Konstatovala, že jí nepřísluší hodnotit průběh řízení před jinými správními orgány, nicméně pokud se žalobce domníval, že jeho žádost nebyla vyřízena v souladu se zákonem, měl k nápravě využít dostupných zákonných prostředků. Ani námitky týkající

se zjišťování a posouzení otázky přiměřenosti předmětného rozhodnutí s ohledem na jeho dopad do soukromého a rodinného života žalobce neshledala žalovaná důvodnými. Správní orgán prvního stupně dostatečně zjistil skutkový stav, včetně osobních poměrů žalobce, popsal, jakým jednáním žalobce naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, a uvedené skutečnosti náležitě posoudil. Judikaturu, na kterou žalobce odkazoval, shledala žalovaná nepřípadnou, neboť se týkala situací, kdy měly vyhošťované osoby v hostitelských státech rodinné vazby, které žalobce v ČR nemá. Žalovaná uzavřela, že předmětným rozhodnutím nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého či rodinného života žalobce. K argumentaci žalobce, podle níž mu mohl správní orgán prvního stupně uložit pouze povinnost opustit území členských států EU dle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, v relevantním znění, žalovaná zdůraznila, že to by bylo možné pouze v případě, kdy by bylo zjištěno, že správního vyhoštění by nebylo možné uložit pro nepřiměřenost jeho důsledků, což však v předmětném případě nenastalo. Námitky směřující vůči délce stanovené doby, po kterou žalobci nebude umožněn vstup na území členských států EU, žalovaná odmítla s tím, že správní orgán prvního stupně stanovil uvedenou dobu při spodní hranici zákonného rozmezí, přičemž přihlédl k polehčujícím okolnostem na straně žalobce. Doba k vycestování byla stanovena s ohledem na okolnosti případu i rozhodovací praxi, žalobci vycestování nic nekomplikuje, sám uvedl, že vycestuje dobrovolně, a na vyřízení potřebných náležitostí má tedy dostatek času.

[7] Vzhledem k tomu, že žalobce napadl rovněž obsah zmíněného závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 28. 11. 2017, č. j. KRPA-436894/ČJ-2017-000022, požádala žalovaná ministra vnitra v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu o potvrzení nebo změnu uvedeného závazného stanoviska. Ministr vnitra uvedené závazné stanovisko potvrdil závazným stanoviskem ze dne 11. 6. 2018. č. j. MV-59308-2/OAM-2018. Kromě podkladů použitých při vypracování závazného stanoviska ministerstva vyšel ministr vnitra rovněž z novější verze zmiňované informace OAMP MV Politická a bezpečnostní situace na Ukrajině, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, aktualizované dne 22. 1. 2018. Ministr vnitra dospěl k závěru, že ke dni vydání jeho závazného stanoviska nejsou v případě žalobce dány důvody, které by znemožňovaly jeho vycestování do země původu. K argumentaci žalobce, podle níž nebylo závazné stanovisko ministerstva dostatečně individualizované, ministr uvedl, že úkolem správního orgánu vydávajícího závazné stanovisko není zevrubně zkoumat stav dodržování lidských práv či veškeré negativní jevy v zemi původu, nýbrž posoudit, zda v případě konkrétní osoby existují konkrétní důvody znemožňující její vycestování. Napadené stanovisko zohledňuje všechny skutečnosti, které jsou pro případ žalobce relevantní. Žalobce při výslechu výslovně uvedl, že do ČR přicestoval opakovaně za prací, aniž by měl problémy s obstaráním cestovního dokladu nebo při přechodu státních hranic, a že mu nejsou známy žádné překážky znemožňující jeho vycestování, naopak vycestuje dobrovolně. Celá jeho rodina se nachází na Ukrajině, na území ČR nemá žádné sociální vazby, které by byly jeho vycestováním narušeny. Nová tvrzení uvedená v odvolání shledal ministr s ohledem na předchozí výpověď žalobce účelovými, a dodal, že ani v odvolání žalobce neuvedl žádné další aktuální a relevantní informace nebo podklady, které by svědčily o existenci nebezpečí vážné újmy, které by mu hrozilo v případě návratu do země původu, žalobce pouze obecně označil napadené závazné stanovisko za nedostatečně individualizované. Pokud ani cizinec neuvede žádné konkrétní důvody, které by mu bránily ve vycestování, není úkolem správního orgánu je za něj domýšlet. Tvrzení žalobce, podle něhož to, že pochází ze Zakarpatí, ještě

neznamená, že se jej současná situace na Ukrajině nijak netýká, shledal ministr rovněž účelovým. Z napadeného závazného stanoviska jasně vyplývá, že žalobce žije v bezpečné západní části země nacházející se pod kontrolou ukrajinské vlády, které se problematická situace ve dvou regionech ve východní části země nijak nedotýká. Život v těchto místech probíhá bez vážnějších problémů, jsou zajišťovány potřebné veřejné služby i činnost státních orgánů. Ani osobní poměry žalobce, který je zdravý, není zranitelnou osobou a na Ukrajině má rodinu, nesvědčí o tom, že by mu tam hrozilo nebezpečí vážné újmy.

[8] S ohledem na uvedené potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra žalovaná uzavřela, že vycestování žalobce nebrání žádná překážka. Správní orgán prvního stupně postupoval v řízení v souladu se zákonem, náležitě zjistil skutkový stav a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, se s ohledem na prokázaný skutkový stav jeví jako přiměřená.

[9] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou podanou k Městskému soudu v Praze, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl. Námitku nedostatečného posouzení přiměřenosti zásahu z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce neshledal městský soud důvodnou. Městský soud se ztotožnil s posouzením správního orgánu prvního stupně, podle něhož žalobce sám uvedl, že veškeré zázemí má v zemi původu, nemá zdravotní potíže, nedosahuje věku, který by mu bránil ve vycestování, a na území ČR nemá žádné vazby; zásah, ke kterému v důsledku předmětného rozhodnutí dojde, proto nebude nepřiměřený. Městský soud dodal, že ani žalobce nespecifikoval, jak konkrétně mělo dané rozhodnutí zasáhnout do jeho soukromého a rodinného života.

[10] Ani žalobní argumentaci, podle níž měl žalobce podanou žádost o vydání zaměstnanecké karty, neshledal městský soud důvodnou. Samotné podání žádosti neopravňovalo žalobce k výkonu práce na území ČR, nelze tedy než uzavřít, že se jednalo o práci nelegální, což ostatně nepopírá ani žalobce. Na uvedeném závěru nic nemění ani tvrzení žalobce, že podání žádosti bylo spojeno s řadou komplikací a vynaložil na něj mnoho finančních prostředků.

[11] Městský soud dále konstatoval, že správní vyhoštění nemá sankční povahu, jedná se pouze o správní opatření, jehož účelem je, aby se konkrétní cizinec nadále nezdržoval na území příslušného státu. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, publ. pod č. 3713/2018 Sb. NSS (všechna v tomto rozsudku zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz), městský soud dodal, že v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění neposkytuje zákon správnímu orgánu žádný prostor pro uvážení, zda jej uloží, či nikoliv. V tomto případě přitom dané podmínky zjevně naplněny byly. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobce požádal o vydání zaměstnanecké karty, přestože to bylo nákladné, komplikované, a že správní orgány v řízení o jejím vydání měly překročit zákonné lhůty, v důsledku čehož se žalobce dostal do tíživé finanční situace, ani že spolupracoval se správním orgánem prvního stupně. Dle městského soudu není pochyb o tom, že žalobce pracoval na území ČR neoprávněně, námitka, že zde pobýval legálně, je v této věci irelevantní. Dobu, po kterou žalobce vykonával nelegálně práci, přitom dle městského soudu nelze považovat za zcela zanedbatelnou; navíc, kdyby žalobce nebyl kontrolován

policií, zjevně by ve svém jednání pokračoval, uložení správního vyhoštění tedy nebylo nepřiměřené.

[12] V otázce přiměřenosti délky stanovené doby, po kterou žalobci nebude možno umožnit vstup na území členských států EU, městský soud odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 – 41, ze dne 19. 5. 2017, č. j. 7 Azs 98/2017 – 26, a ze dne 27. 7. 2017, č. j. 10 Azs 137/2017 – 27, podle nichž je uvedená otázka věcí správního uvážení. Správní orgány přitom nevybočily z jeho mezí, když délku uvedené doby stanovily ve výši jedné pětiny maximální zákonné sazby, přičemž přihlédly k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce i v jeho neprospěch, konkrétně k tomu, že žalobce vykonával na území ČR v období od 13. do 28. 11. 2017 nelegálně práci, přičemž se jednalo o jeho první porušení zákona o pobytu cizinců a žalobce spolupracoval se správním orgánem prvního stupně.

II.
Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[13] Žalobce („stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[14] Kasační argumentace stěžovatele byla téměř shodná s argumentací předestřenou v žalobě. Stěžovatel namítá vadu řízení spočívající v porušení § 3, respektive § 50 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále stěžovatel správním orgánům vytýká, že porušily § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když nepřihlédly ke specifickým okolnostem případu a nešetřily oprávněné zájmy účastníka řízení.

[15] Stěžovatel rovněž namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů i rozsudku městského soudu spočívající v jejich nedostatečném odůvodnění. Městský soud a správní orgány se podle něj dostatečně nezabývaly možnými dopady vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života a nevypořádaly jeho námitky vztahující se k nemožnosti vycestování a právu na soukromý a rodinný život. Dle stěžovatele nelze souhlasit se závěrem městského soudu, podle něhož vyhoštěním stěžovatele nebude zasaženo do jeho soukromého a rodinného života, respektive, že takový zásah nebude nepřiměřený. Žalovaná i městský soud dle stěžovatele bagatelizovaly skutečnost, že stěžovatel podal žádost o vydání zaměstnanecké karty. Rodinné vazby stěžovatele sice jsou spjaty s jeho vlastí, kde však v současnosti panuje vypjatá bezpečnostní situace a země se potýká s fatálním nedostatkem možnosti zaměstnání, proto stěžovatel vynaložil mnoho finančních prostředků a času, aby podal žádost o zaměstnaneckou kartu.

[16] Stěžovatel tedy namítá nezákonnost napadených rozhodnutí spočívající v jejich rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť má za to, že správní vyhoštění v předmětné věci představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel je trestně bezúhonnou osobou a legalizace jeho pobytu mu nebyla lhostejná, navíc bezpečnostní situace na Ukrajině je v současné době opět velmi vyhrocená.

[17] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na spisový materiál a trvá na tom, že postupovala v souladu s právem, proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[19] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku i rozhodnutí žalované, neboť zpravidla jen u přezkoumatelného rozhodnutí lze vážit důvodnost ostatních námitek. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek i rozhodnutí žalované jsou plně přezkoumatelné.

[21] Správní orgány i soud se zabývaly posouzením dopadů správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele, avšak neshledaly argumentaci stěžovatele o nepřiměřenosti tohoto zásahu důvodnou zejména s ohledem na skutečnost, že celá rodina stěžovatele žije na západě Ukrajiny, stěžovatel nemá na území ČR ani EU žádné sociální vazby, majetek ani závazky, naopak uvedl, že mu není známa žádná překážka, která by bránila v jeho vycestování, a že vycestuje dobrovolně.

[22] Při posouzení existence případných důvodů znemožňujících vycestování stěžovatele byly správní orgány povinny respektovat příslušná závazná stanoviska Ministerstva vnitra a ministra vnitra, která byla v obou případech dostatečně odůvodněna a opřena o relevantní informace o zemi původu, ze kterých bylo zřejmé, že ozbrojený konflikt probíhající na východě Ukrajiny se Zakarpatské oblasti, kde žije stěžovatel i jeho rodina, v zásadě nedotýká a stěžovateli tedy v tomto ohledu nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 odst. 1 a 2 ve spojení s § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Konečně ani stěžovatel nikdy neozřejmil, jakého konkrétního nebezpečí se v zemi původu obává.

[23] Lze shrnout, že z odůvodnění rozsudku městského soudu i žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, z jakých podkladů soud i žalovaná vyšly a jaké úvahy je vedly k přijatým závěrům, jejich rozhodnutí lze tedy označit za dostatečně odůvodněná, a proto i plně přezkoumatelná.

[24] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal rozsudek městského soudu i žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelnými, přistoupil k posouzení důvodnosti dalších stížních námitek.

[25] Je třeba předeslat, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti. Stěžovatel vymezuje rozsah přezkumu napadeného rozsudku a musí v kasační stížnosti předestřít polemiku se závěry krajského (městského) soudu. Nejvyšší správní soud při přezkumu nemůže tuto roli převzít, jeho úkolem není nahrazovat činnost krajského (městského) soudu a opětovně přezkoumávat napadené rozhodnutí správního orgánu, jako kdyby rozhodnutí krajského (městského) soudu neexistovalo. Z tohoto důvodu platí, že obsah a kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Uvedení konkrétních kasačních námitek nelze zpravidla nahradit zopakováním námitek uplatněných v předchozích podáních nebo pouhým odkazem na tato podání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005 – 74). Povinností stěžovatele je sdělit, z jakých důvodů závěry městského soudu považuje za nezákonné, nikoliv pouze vyjádřit obecný nesouhlas s rozhodnutím napadeným kasační stížností.

[26] Vzhledem k tomu, že stěžovatel formuloval námitku vad řízení spočívajících v porušení § 3 a § 2 odst. 3 a 4 správního řádu natolik obecně, že nespecifikoval, jaké konkrétní skutečnosti podstatné pro řízení nebyly zjištěny, ač zjištěny být měly, ani ke kterým konkrétním okolnostem případu nebylo přihlédnuto, mohl Nejvyšší správní soud tuto námitku posoudit rovněž pouze v obecné rovině. Dospěl přitom k závěru, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, přičemž žalovaná při jeho zjišťování vyšla z výpovědí stěžovatele a dále ze zmiňovaných závazných stanovisek Ministerstva vnitra a ministra vnitra zpracovaných na základě příslušných informací o zemi původu. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné okolnosti, které by v řízení nebyly zohledněny, ač zohledněny být měly, nelze tak říci, že by správní orgány či soud nešetřily oprávněné zájmy stěžovatele.

[27] Důvodná není ani námitka, podle níž správní vyhoštění stěžovatele představuje nepřiměřený zásah do jeho osobního nebo rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se již Nejvyšší správní soud zabýval v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 – 35, konstatoval: „*Za překážku správního vyhoštění je třeba považovat pouze zásah nepřiměřený, přičemž přiměřenost je třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem a vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Üner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45). Je tedy v prvé řadě na správních orgánech, aby při svém*

rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti.“

[28] Stěžovatel v průběhu řízení sám neuvedl žádnou okolnost, která by činila jeho vyhoštění nepřiměřeným s ohledem na jeho soukromý či rodinný život, ani správní orgány či městský soud žádnou takovou okolnost, jak již bylo výše vysvětleno, vzhledem ke krátkodobému pobytu stěžovatele na území ČR a skutečnosti, že celá jeho rodina se nachází na Ukrajině, neshledaly. Pokud stěžovatel argumentuje ekonomickým dopadem svého vyhoštění do života rodiny, který spatřuje v tom, že ve vlasti si nebude schopen obstarat zaměstnání, přičemž vynaložil značné množství finančních prostředků a času na získání zaměstnanecké karty, s jejímž vydáním se příslušný správní orgán ocitl v prodlení, nelze tuto argumentaci shledat relevantní. Jak již konstatoval mj. městský soud, samotné podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty neopravňuje žadatele k výkonu závislé práce na území ČR, a to ani za situace, kdy o ní nebylo rozhodnuto ve stanovené lhůtě. Pokud měl stěžovatel za to, že byl příslušný správní orgán ve věci jeho žádosti nečinný, měl možnost se proti tomu bránit zákonnými prostředky, které poskytuje správní řád, popřípadě následně soudní řád správní. Rodina stěžovatele má v zemi původu zázemí, stěžovatel přicestoval do ČR sám, zatímco ostatní členové rodiny žijí nadále na západě Ukrajiny, přičemž stěžovatel neuvedl, že by čelili jakýmkoliv problémům; jeho vyhoštění tedy nelze v tomto ohledu považovat za nepřiměřené.

[29] Obdobně již bylo konstatováno na podkladě citovaných informací o zemi původu, že bezpečnostní situace na západě Ukrajiny, konkrétně v Zakarpatské oblasti, odkud stěžovatel pochází a kam se má navrátit, je klidná, rozšíření ozbrojeného konfliktu z východu země do tohoto regionu nelze předpokládat a stěžovateli skutečné nebezpečí žádného z typů vážné újmy, jak byly vymezeny v § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, v relevantním znění (a i nadále jsou takto vymezeny v § 14a odst. 2 zákona o azylu) při návratu do této oblasti země původu nehrozí.

IV.
Závěr a náklady řízení

[30] Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, příslušelo by jí tedy vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že jí v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :
Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 6. srpna 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu